

Kopriva Nikolett
(1996, Munkács)
költő, író, Mórahalmon él,
Móricz Zsigmond-ösztöndíjas

Kopriva Nikolett

Üres ruhásszekrény

*„neked már csak a tántorodás jutott belőlem”
(Zalán Tibor)*

Elszáradt borostyánok vagyunk.
Órák óta viharban, szétdobálom a ruháim,
fenyegetőzöm,
a tér szigetté válik, még nem jártam itt.
A füstölgő bőr bűze a szomszédos utcákon,
vonyítanak a kutyák.
Kiabálásunkban jégeső kopog, asztal alá bújunk,
hát ide jutottunk, nem látod a ruhák mozduló karjait,
egyenként zuhannak ki alólunk a macskakövek,
remegsz. Szétdobálom a ruháim, fenyegetőzöm.
Pokol a kövek között. Vonyítanak a kutyák.
Hátizsákkal és bőrönddel indultunk el a vasúti sínek mentén,
hátunk mögött csöpögött a Hold, nem ismertük
az asztal belsejébe firkált jelek szomorúságát.
Kicsapódnak az ajtók, futni kezdek. Vonyítanak a kutyák.
Bőröm alól elötörnek a borostyánok.

Fekete macskák és Isten

Sosem mertem fára mászni, szédít a fenti világ.
Céltalan kóborlások. Többnapos kefirt
és száraz kenyeret árulnak a pékségben,
repedt kancsóban mézet. Poros polcok.
Senki sem üti le a dongólegyet,
a madarak eltűnnek új otthont keresni,
udvaron takarítok,
égig söpröm a homokot.

Ismeretlen utak épülnek,
régén azt hittem, belakható a város és kitapinthatók
a falak, reggel mégis új homok alatt fonnyad
a virágoskert. Kialvó lámpák,
kilenckor már egy lélek sincs kint,
csak fekete macskák és Isten.